

Pagaidu versija

TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2020. gada 8. oktobrī (*)

Līgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Direktīva 2006/112/EK – Atbrīvojumi – 132. panta 1. punkta g) apakšpunkts – Pakalpojumi, kas ir cieši saistīti ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošinājumu – Atzinumu par veselības aprūpes nepieciešamību sagatavošana – Nodokļa maksātājs, kuru ir pilnvarojis veselības aprūpes apdrošināšanas medicīniskais dienests – Organizācijas, kuras ir atzītas par sociālās labklājības struktūrm

Lietā C-657/19

par līgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2019. gada 10. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 4. septembrī, tiesvedībā

Finanzamt D

pret

E,

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: trešās palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*] (referente), kura pilda astotās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši F. Biltšens [*F. Biltgen*] un L. S. Rosi [*L. S. Rossi*],

ģenerālvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ģemot vērā rakstveida procesu,

ģemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Finanzamt D* vērā – *P. Kröger*, pārstāvis,
- Vācijas valdības vērā – *J. Möller* un *S. Eisenberg*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vērā – *L. Mantl* un *L. Lozano Palacios*, pārstāvji,

ģemot vērā pāc ģenerālvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Līgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas

2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopīgo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “PVN direktīva”) 132. panta 1. punkta g) apakšpunktu.

2 Šis līgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Finanzamt D* (turpmāk tekstā – “nodokļu administrācija”) un E par atbrīvošanu no pievienotās vērtības nodokļa (PVN) saistībā ar pakalpojumiem, kurus E tika sniegusi kā veselības aprūpes apdrošināšanas fonda medicīniskā dienesta apakšuzņēmēja, gatavodama atzinumus par veselības aprūpes nepieciešamību šajā fondā apdrošinātajām personām.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 PVN direktīvas IX sadaļas 1. nodaļas “Vispārīgi noteikumi” 131. pantā ir paredzēts:

“Šīs sadaļas 2. līdz 9. nodaļā paredzētos atbrīvojumus, neskarot citus Kopienas noteikumus, piemēro saskaņā ar noteikumiem, ko dalībvalstis pieņem, lai nodrošinātu pareizu un godīgu šo atbrīvojumu piemērošanu un lai nepieautu nekādu iespējamu krāpšanu, izvairīšanos un āunprātīgu izmantošanu.”

4 PVN direktīvas IX sadaļas 2. nodaļas virsraksts ir “Atbrīvojumi konkrētām darbībām sabiedrības interesēs”. Šajā nodaļā ir ietverts šīs direktīvas 132.–134. pants.

5 Saskaņā ar minētās direktīvas 132. pantu:

“Dalībvalstis atbrīvo no nodokļa šādos darījumos:

[..]

c) medicīniskās aprūpes sniegšanu, darbojoties medicīniskās vai paramedicīniskās profesijās, ko noteikusi attiecīgā dalībvalsts;

[..].

g) pakalpojumu sniegšanu un preču piegādes, kas ir cieši saistītas ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošināšanu, tostarp tādās, ko veic veco āžu pansionāti, publisko tiesību subjekti vai citas struktūras, kuras attiecīgā dalībvalsts atzinusi par sociālās labklājības struktūram;

[..].”

6 PVN direktīvas 134. pantā ir noteikts:

“Preču piegādei vai pakalpojumu sniegšanai nepiešķir 132. panta 1. punkta b), g), h), i), l), m) un n) apakšpunktā paredzēto atbrīvojumu, ja:

a) preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana nav būtiski svarīga atbrīvotajiem darījumiem;

[..].”

Vērtības tiesību akti

7 *Umsatzsteuergesetz* (Apgrozējuma nodokļa likums) redakcijā, kas piemērojama pamatlietā (*BGBI.* I 2008, 2794. lpp.; turpmāk tekstā – “*UStG*”), 1. panta 1. punkta 1. apakšpunktā ir noteikts, ka PVN piemēro piegādēm un cita veida pakalpojumiem, ko uzņēmums ir sniedzis par atlīdzību savas uzņēmējdarbības ietvaros valsts teritorijā.

8 Saskaņā ar *UStG* 4. pantu no nodokļa ir atbrīvoti šādi minētā likuma 1. panta 1. punkta 1) apakšpunktā minētie darījumi:

“[..]

14. a) medicīniskās aprūpes sniegšana, darbojoties ārstā, zobārstā, dziedniekā (*Heilpraktiker*), fizioterapeita, vecmātes, vai jebkādas citas līdzīgās medicīniskās vai paramedicīniskās darbības ietvaros. [..]

b) ievietošana stacionārā un medicīniskā aprūpē, tostarp diagnostika, medicīniskās pārbaudes, profilakse, rehabilitācija, dzemdniecība un pansionāta pakalpojumi, kā arī ar tiem cieši saistītās darbības, ko veic publisko tiesību subjekti. [..]

15. Pakalpojumi, ko tiesību aktos paredzētās sociālās nodrošinājuma iestādes [..]:

a) nodrošina savstarpīgi,

b) sniedz apdrošinātājam personām [..].

15a. Pakalpojumi, ko veselības apdrošināšanas iestādes medicīniskie dienesti ([*Sozialgesetzbuch* (Sociālās nodrošinājuma kodekss) V grāmatas] 278. pants) [..] sniedz citā citam vai likumā paredzētajām iestādēm [..].

16. Ar fiziski, garīgi slimu vai atpalikušu personu, kam vajadzīga palīdzība, aprūpes vai kopšanas iestādē darbību cieši saistīti pakalpojumi, kurus sniedz:

[..]

k) [no 2013. gada 1. jūlija: 1)] struktūras, kurās iepriekšējā kalendārā gadā aprūpes un kopšanas izmaksas pilnā apmērā vai lielākajā daļā, proti, vismaz 40 % gadījumu [no 2013. gada 1. jūlija – 25 %], ir segušas valsts sociālās apdrošināšanas vai sociālās aprūpes iestādes [..].”

9 Sociālās nodrošinājuma kodeksa XI grāmatas 18. pants, redakcijā, kas ir piemērojama pamatlietā (*BGBI.* I 2012, 2246. lpp.; turpmāk tekstā – “*SGB XI*”), ir paredzēts:

“1. Veselības apdrošināšanas fondi uzdod veselības apdrošināšanas iestādes medicīniskajam dienestam vai citiem neatkarīgiem ekspertiem pārbaudīt, vai ir izpildīti veselības aprūpes nepieciešamības nosacījumi un novērtēt tās nozīmi. Šāds pārbaudes veselības aprūpes apdrošināšanas fonda norēķins medicīniskais dienests vai pilnvarotie eksperti, izmeklējot apdrošināto personu, noskaidro grūtības, ar kurām tā sastopas, veidmā 14. panta 4. punktā minētos uzdevumus, kā arī nepieciešamās palīdzības raksturu, apjomu un iespējamā ilgumu, un nosaka, vai pastāv būtisks ierobežojums attiecībā uz spēju apmierināt ikdienas vajadzības [..]. Turklāt gadījumos, kad tas ir nepieciešams, ir jāparedz piemēroti, nepieciešami un saprātīgi pasākumi, ar kuriem novērst, mazināt vai aizkavēt aprūpes nepieciešamību, tostarp, medicīniskie rehabilitācijas un reintegrācijas pakalpojumi; šāds gadījums apdrošinātājam personām ir tiesības saņemt medicīniskos rehabilitācijas un reintegrācijas pakalpojumus no attiecīgās iestādes [..].

[..]

7. Medicīniskā dienesta uzdevumus veic ārsti, cieši sadarbojoties ar aprūpes darbiniekiem un citiem kompetentiem profesionāļiem. [..]"

10 SGB XI 53. bis pants ir noteikts:

"*Spitzenverband Bund der Pflegekassen* (Veselības aprūpes apdrošināšanas fondu asociācija) pieņem pamatnostādnes sociālās aprūpes apdrošināšanas jomā:

1. par veselības aprūpes apdrošināšanas fondu sadarbību ar medicīniskajiem dienestiem;
2. par vienota novērtējuma ieviešanu un nodrošināšanu;
3. par ziņojumiem un statistiku, ko sniedz medicīniskie dienesti;
4. par novērtējumu un konsultāciju kvalitātes nodrošināšanu [..];
5. par papildu un pastāvīgās apmācības principiem.

Nostādnes tiek iesniegtas apstiprināšanai Federālajai veselības ministrijai. Tās ir saistošas medicīniskajiem dienestiem".

11 *Richtlinien des Spitzenverbandes Bund der Pflegekassen (GKV-Spitzenverband) zur Begutachtung von Pflegebedürftigkeit (Begutachtungsrichtlinien – BRi)* (Veselības aprūpes apdrošināšanas fondu asociācijas (obligātās veselības apdrošināšanas iestāžu asociācija) pamatnostādnes par veselības aprūpes nepieciešamības novērtējumu (Novērtējuma pamatnostādnes)) B1 sadaļā, kas izteikta 2009. gada 8. jūnija redakcijā, tostarp ir paredzēts, ka "vērtējums veic apmācīti un kvalificēti eksperti", kuru vidū ir "ārsti, medicīnas mācītāji un citi profesionāļi, kas ir pieejami medicīniskajam dienestam ikdienas pienākumu izpildei". B1 sadaļā ir noteikts, ka, "lai atbildētu uz pieteikumu iesniegšanas izmaksām un pašiem tehniskiem jautājumiem, medicīnas dienests var piesaistīt ārstus, medmācītājus vai citus kvalificētus speciālistus, kas darbojas kā ārsts personām". Saskaņā ar minēto sadaļu, "ja izņēmuma kārtā pakalpojums sniedz individuāli praktizējoši ārsti, medmācītāji, kas strādā dienestos, kuri sniedz aprūpi mājās, uzņēmumi, kas sniedz maksas aprūpes pakalpojumus, kā arī personas, kuras ir pašnodarbinātās personas veselības aprūpes jomā, ir jānovērš interešu konfliktu rašanās".

12 Attiecībā uz ekspertu kvalifikāciju prasībām, kas noteiktas *Richtlinien des GKV-Spitzenverbandes zur Zusammenarbeit der Pflegekassen mit anderen unabhängigen Gutachtern (Unabhängige Gutachter/Richtlinien – UGuRiLi)* (Veselības aprūpes apdrošināšanas fondu asociācijas pamatnostādnes par veselības aprūpes apdrošināšanas fondu sadarbību ar citiem neatkarīgiem ekspertiem (Pamatnostādnes par neatkarīgiem ekspertiem)) 2. punktā, kas izteikts 2013. gada 6. maija redakcijā, tostarp ir noteikti "profesionālā kritēriji", kuri ir "nepieciešami eksperta pienākumu veikšanai pamatnostādņu par veselības aprūpes nepieciešamības konstatēšanas procedūru izpratnē, kā arī, balstoties uz novērtējuma instrumenta konkretizāšanu saskaņā ar [SGB XI] (Novērtējuma pamatnostādnes BRi). Saskaņā ar minēto 2. punktu akreditētie ārsti izpilda šos kritērijus atbilstoši šajam pašam punktam izvirzītajām prasībām.

Fakti un prejudiciālie jautājumi

13 Atbildētāja pamatlietā ir diplomāta medmāsa, kura ieguvusi medicīnisko pamatizglītību un akadēmisko izglītību māczināšanu jomā, kā arī tūlītīgo kvalitatē vadības specialitāti veselības aprūpes jomā. Savā profesionālajā darbībā viņa veic arī ar nodokli apliekamu

pedagoģisko darbu kā pasniedzēja veselības aprūpes jomā.

14 Laikposmā no 2012. gada līdz 2014. gadam atbildētāja pamatlietā gatavoja atzinumus *Medizinischer Dienst der Krankenversicherung Niedersachsen* (Lejassaksijas veselības apdrošināšanas iestādes medicīniskais dienests; turpmāk tekstā – “MDK”) vietā par aprūpes nepieciešamību atsevišķiem pacientiem, lai noteiktu, kādā apmērā viņiem ir tiesības saņemt veselības aprūpes apdrošināšanas fonda samaksātos veselības aprūpes pakalpojumus. Šajā laikposmā MDK viņai par šiem pakalpojumiem katru mēnesi izrakstēja rēķinu, nenorādot PVN. Atbildētāja pamatlietā šos pakalpojumus uzrādāja kā atbrīvotus no PVN.

15 Pēc pārbaudes nodokļu administrācija uzskatīja, ka veselības aprūpes nepieciešamības novērtēšana nav darbība, kas būtu atbrīvota no PVN saskaņā ar valsts tiesību vai Eiropas Savienības tiesību normām. Līdz ar to tā ar 2015. gada 3. februāra lēmumiem palielināja iepriekš deklarēto apgrozījumu par MDK aprūvētajām neto summām un saskaņā ar šo lēmumu noteica PVN par 2012. un 2013. gadu, kā arī avansa maksājumu par 2014. gada pirmajiem trīs ceturkšņiem.

16 Apstrīdādama šos lēmumus, atbildētāja pamatlietā vērsta attiecīgajā pirmās instances tiesā ar prasību, kuru šī tiesa būtu jāapmierina. Pamatojoties uz PVN direktīvas 132. panta 1. punkta g) apakšpunktu, minētā tiesa uzskatīja, ka ekspertizes atzinuma veselības aprūpes jomā sagatavošana ir atbrīvota no PVN, jo tā ir “[pakalpojumu] sniegšanā [..], kas ir cieši saistīti ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošināšanu” šīs tiesību normas izpratnē. Šajā kontekstā tā norādīja, ka kopš 2012. gada novembra atbilstoši tiesību aktiem veselības aprūpes apdrošināšanas fondiem bija tiesības uzdot neatkarīgiem ekspertiem veikt apdrošināto personu novērtēšanu, līdz ar to, tā kā MDK bija pilnvarojusi atbildētāju pamatlietā, viņa varēja izmantot šo atbrīvojumu.

17 Nodokļu administrācija iesniedza kasācijas sūdzību iesniedzējtiesā, apgalvodama, ka PVN atbrīvojumu regulējošās valsts tiesību normas, atbilstoši kurām pamatlietā aplūkajiem novērtēšanas pakalpojumiem netiek paredzēts piemērot atbrīvojumu, atbilstot Savienības tiesībām.

18 Iesniedzējtiesa norādīja, ka saskaņā ar valsts tiesībām atbildētāja pamatlietā nevarot saņemt atbrīvojumu no PVN par attiecīgajiem novērtēšanas pakalpojumiem. Tomēr šī tiesa neizslēdz, ka tā varētu tieši atsaukties uz PVN direktīvas 132. panta 1. punkta g) apakšpunktā paredzēto atbrīvojumu attiecībā uz pakalpojumiem, kas ir cieši saistīti ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošināšanu.

19 Minētā tiesa uzskata, ka tomēr nav skaidrs, vai atbildētāja pamatlietā varētu izmantot šo atbrīvojumu. Lai tā šo atbrīvojumu varētu saņemt, ir jābūt izpildītiem diviem nosacījumiem. Pirmkārt, attiecībā uz nosacījumu, saskaņā ar kuru attiecīgajiem pakalpojumiem ir jābūt būtiski svarīgiem un cieši saistītiem ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošinājumu, var uzskatīt, ka šis nosacījums ir izpildīts, ņemot vērā, ka veselības aprūpes nepieciešamības novērtēšanas pakalpojumi, kādus sniedz atbildētāja pamatlietā, ļauj attiecīgajam veselības aprūpes apdrošināšanas fondam novērtēt tā apdrošināto personu situāciju, lai noteiktu viņu tiesības saņemt sociālās aprūpes un sociālā nodrošinājuma pakalpojumus.

20 Tomēr šajā ziņā pastāvot šaubas, jo saskaņā ar iesniedzējtiesas judikatūru, kurā ir atsauce uz 2015. gada 12. marta spriedumu “*go fair*” *Zeitarbeit* (C-594/13, EU:C:2015:164), pakalpojumi netiek uzskatīti par cieši saistītiem ar sociālo palīdzību, ja tie tiek sniegti nevis tieši aprūpējamajai personai, bet gan iestādei, kurai šie pakalpojumi ir nepieciešami, lai šai personai sniegtu no nodokļa atbrīvotus pakalpojumus.

21 Turklāt 2003. gada 20. novembra spriedumā *Unterpertinger* (C-212/01, EU:C:2003:625)

Tiesa esot noraidījusi tiesību uz atbrīvojuma no nodokļa pastāvīgo šānu atbilstoši PVN direktīvas 132. panta 1. punkta g) apakšpunktam situācijā, kas ir salīdzinājuma ar pamatlīdzīgo aplūkoto situāciju un kas attiecās uz ekspertizes atzinuma sagatavošanu par personas veselības stāvokli invaliditātes pensijas piešķiršanas nolūkosh.

22 Otrkārt, ja būtu jāatzīst, ka veselības aprūpes nepieciešamības novērtējuma pakalpojumi, kādus ir sniegusi atbildētāja pamatlīdzīgo, ir pakalpojumi, kas cieši saistīti ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošināšanu, rastos jautājums, vai attiecīgo pakalpojumu sniedzēju var kvalificēt kā tēdu, kuru attiecīgā dalībvalsts ir atzinusi par sociālās labklājības struktūru, un līdz ar to tiktu izpildīti otrs nosacījums, kas paredzēts PVN direktīvas 132. panta 1. punkta g) apakšpunktā.

23 Šajā ziņā, pirmkārt, iesniedzējtiesa neizslēdz, ka šāda atzīšana var izrietēt no tā, ka attiecīgais pakalpojumu sniedzējs ir sniedzis savus pakalpojumus kā apakšuzņēmējs tādās valsts tiesībās atzītas struktūras vietā kā šajā gadījumā – MDK, ņemot vērā, ka jūdzienā “valsts tiesībās atzīta struktūra” var ietvert arī fiziskas personas vai privātas organizācijas, kuru mērķis ir peļņas gūšana. Lai gan dalībvalstī ir jāpieņem noteikumi par šādu struktūru atzīšanu, un saskaņā ar iesniedzējtiesas judikatūru par labklājības struktūru nav uzskatāmi šādas struktūras apakšuzņēmēji, pie cita secinājuma varētu nonākt, balstoties uz to, ka saskaņā ar pamatnostādņu par veselības aprūpes nepieciešamības novērtējumu tiesību normās MDK ir paredzēta iespēja uzdot novērtējuma veikšanu trešajām personām.

24 Otrkārt, ja šajā saistībā ar apakšuzņēmuma līgumu vien nepietiktu, iesniedzējtiesa vēlās noskaidrot, vai atzīšana par labklājības struktūru varētu izrietēt no tā, ka ar apakšuzņēmēju saistītās izmaksas sedz sociālā nodrošinājuma iestādes, jo saskaņā ar Savienības tiesībām šajā ziņā izmaksu segšana ir būtisks elements. Tomēr šajā gadījumā attiecīgais veselības aprūpes apdrošināšanas fonds sedz šīs izmaksas tikai netieši un vienotas likmes veidā, proti, ar MDK starpniecību, kas maksā atlīdzību apakšuzņēmējam. Saskaņā ar iesniedzējtiesas judikatūru ar to, ka sociālā nodrošinājuma iestādes netieši sedz izmaksas, var būt pietiekami, bet šajā ziņā pastāv šaubas, jo Vācijas likumdevējs, transponējams PVN direktīvu, šajā kontekstā ir daļēji atsaucies uz jūdzienu “darba samaksa”, kas var nozīmēt, ka sociālā nodrošinājuma iestādei izmaksas ir jāsedz apzināti un tieši.

25 Treškārt, iesniedzējtiesa vēlās noskaidrot, vai gadījumā, ja sociālā nodrošinājuma iestāde ar apakšuzņēmēju saistītās izmaksas sedz netieši, šā apakšuzņēmēja atzīšana par labklājības struktūru var būt atkarīga no nosacījuma, ka faktiski ir jābūt noslēgtam līgumam ar sociālās aprūpes vai sociālās apdrošināšanas iestādi, vai arī pietiek ar to, ka saskaņā ar valsts tiesību aktiem šāds līgums var tikt noslēgts. Šajā ziņā tū norāda, ka kopš 2012. gada 30. oktobra valsts tiesībās veselības aprūpes apdrošināšanas fondiem ir paredzēta iespēja uzdot neatkarīgiem ekspertiem MDK vietā novērtēt apdrošināto personu veselības aprūpes nepieciešamību. Šiem neatkarīgajiem ekspertiem ir jāatbilst kvalifikācijas prasībām, kas sīki noteiktas šo fondu pieņemtajās pamatnostādņās. Varētu uzskatīt, ka šāda situācijā pastāv līgums, ja vien tas atbilst Savienības tiesībām.

26 Šādos apstākļos *Bundesfinanzhof* (Federālā finanšu tiesa, Vācija) ir nolēmusi apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“1) Vai tādās apstākļos, kādi ir pamatlīdzīgo, kad [MDK] vietā nodokļu maksātājs sagatavo atzinumus par veselības aprūpes nepieciešamību pacientam, šā darbība ir uzskatāma par darbību, kas ietilpst [PVN] direktīvas 132. panta 1. punkta g) apakšpunkta piemērošanas jomā?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

a) Vai, lai atzītu uzņēmēju par sociālās labklājības struktūru [PVN] Direktīvas 132. panta 1.

punkta g) apakšpunkta izpratnē, ir pietiekami, ka tas sniedz pakalpojumus k? apakšuz??m?js t?das strukt?ras uzdevum?, kas saska?? ar valsts ties?bu aktiem ir atz?ta par soci?l?s labkl?j?bas strukt?ru [PVN] Direkt?vas 132. panta 1. punkta g) apakšpunkta noz?m??

b) Ja atbilde uz otr? jaut?juma a) punktu ir noraidoša – vai t?dos apst?k?os k? pamatliet?, kad vesel?bas apr?pes apdrošin?šanas fondi samaks? [PVN] Direkt?vas 132. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē atz?tas strukt?ras izdevumus vienotas likmes veid?, šis fakts ir pietiekams, lai ar? š?s strukt?ras apakšuz??m?ju uzskat?tu par [dal?bvalsts] atz?tu [labkl?j?bas] strukt?ru?

c) Ja atbilde uz otr? jaut?juma a) un b) punktu ir noliedzoša – vai dal?bvalsts var noteikt, ka atz?šana par labkl?j?bas strukt?ru ir atkar?ga no t?, vai nodok?u maks?t?js faktiski ir nosl?dzis l?gumu ar soci?l?s apr?pes vai soci?l? nodrošin?juma iest?di, vai ar? atz?šanai pietiek ar to, ka l?gums var?tu tikt nosl?gts saska?? ar valsts ties?bu aktiem?”

Par prejudici?lajiem jaut?jumiem

27 Ar uzdotajiem jaut?jumiem, kuri ir j?izskata kop?, iesniedz?jtiesa b?t?b? jaut?, vai PVN direkt?vas 132. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir j?interpret? t?d?j?di, ka:

– atzinuma par vesel?bas apr?pes nepieciešam?bu sagatavošana vesel?bas apr?pes apdrošin?šanas fonda medic?nisk? dienesta viet? – vesel?bas apr?pes apdrošin?šanas fondam šos atzinumus izmantojot, lai noteiktu, k?d? apm?r? fonda apdrošin?taj?m person?m ir ties?bas sa?emt apr?pes un soci?l?s nodrošin?šanas pakalpojumus, – ir uzskat?ma par t?du pakalpojumu sniegšanu, kas ir cieši saist?ti ar soci?lo apr?pi un soci?lo nodrošin?šanu;

– ar šo ties?bu normu netiek pie?auts, ka šo ekspertu neatz?st par soci?l?s labkl?j?bas strukt?ru, lai gan, pirmk?rt, vi?š sniedz savus pakalpojumus k? apakšuz??m?js, sagatavodams atzinumus par vesel?bas apr?pes nepieciešam?bu p?c min?t? medic?nisk? dienesta, kurš ir atz?ts par š?du strukt?ru, l?guma, otrk?rt, izmaksas, kas saist?tas ar šo atzinumu sagatavošanu, netieši un vienotas likmes veid? sedz attiec?gais vesel?bas apr?pes apdrošin?šanas fonds un, trešk?rt, min?tajam ekspertam saska?? ar valsts ties?bu norm?m ir iesp?ja nepastarpin?ti nosl?gt l?gumu par min?to atzinumu sagatavošanu ar šo fondu, lai t?d?j?di tas tiktu atz?ts [par labkl?j?bas strukt?ru], bet eksperts š?du iesp?ju nav izmantojis.

28 No past?v?g?s judikat?ras izriet, ka j?dzieni, kas ir izmantoti, lai raksturotu PVN direkt?vas 132. pant? ietvertos atbr?vojumus no nodok?a, ir interpret?jami šauri. Tom?r šo j?dzienu interpret?cijai ir j?atbilst min?to atbr?vojumu m?r?iem un j?iev?ro kop?j?s PVN sist?mas pamat? esoš?s nodok?u neitralit?tes principa pras?bas. Tom?r pras?ba piem?rot šauru interpret?ciju nenoz?m?, ka min?taj? 132. pant? nor?d?to atbr?vojumu defin?šan? lietotie j?dzieni ir j?interpret? t?d? veid?, ka atbr?vojumi zaud?tu savu iedarb?bu (spriedums, 2012. gada 15. novembris, *Zimmermann*, C?174/11, EU:C:2012:716, 22. punkts un taj? min?t? judikat?ra).

29 Run?jot par PVN direkt?vas 132. panta 1. punkta g) apakšpunkt? paredz?t? atbr?vojuma m?r?i, ar to ir paredz?ts, nodrošinot labv?l?g?ku attieksmi PVN jom? dažiem visp?r?jas noz?mes soci?l?s labkl?j?bas nozar? sniegtiem pakalpojumiem, samazin?t šo pakalpojumu izmaksas un t?d?j?di padar?t tos pieejam?kus priv?tperson?m, kas tos var?tu izmantot (šaj? noz?m? skat. spriedumu, 2016. gada 21. janv?ris, *Les Jardins de Jouvence*, C?335/14, EU:C:2016:36, 41. punkts).

30 K? izriet no š?s ties?bu normas formul?juma, taj? paredz?tais atbr?vojums ir piem?rojams pakalpojumu sniegšanai un pre?u pieg?d?m, kuras, pirm?m k?rt?m, ir “cieši saist?tas ar soci?lo apr?pi un soci?lo nodrošin?šanu” un kuras, otrk?rt, “veic [...] publisko ties?bu subjekti vai citas strukt?ras, kuras attiec?g? dal?bvalsts atzinusi par soci?l?s labkl?j?bas strukt?r?m” (šaj? noz?m?

skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, *Zimmermann*, C-174/11, EU:C:2012:716, 21. punkts).

31 Pirmkārt, attiecībā uz nosacījumu, ka pakalpojumu sniegšanai ir jābūt cieši saistītai ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošināšanu, šis nosacījums ir jāinterpretē, ņemot vērā PVN direktīvas 134. panta a) punktu, kurā visos gadījumos tiek prasīts, lai attiecīgā preču piegāde vai pakalpojumu sniegšanas pakalpojumi būtu būtiski svarīgi ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošināšanu saistīto darījumu īstenošanai (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada 9. februāris, *Stichting Kinderopvang Enschede*, C-415/04, EU:C:2006:95, 24. un 25. punkts).

32 Šajā lietā iesniedzītāja norāda, ka pamatlietā aplūkoto pakalpojumu sniegšana, proti, atzinumu par veselības aprūpes nepieciešamību sagatavošana, principā atbilstot šim nosacījumam, jo – saskaņā ar iesniedzītājas konstatējumiem, kuriem būtībā piekrīt Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētās ieinteresētās personas, kas ir iesniegušas apsvērumus, – šie atzinumi, kurus ir sagatavojis pienācīgi kvalificēts eksperts, ir nepieciešami, lai attiecīgais veselības aprūpes apdrošināšanas fonds varētu pareizi veikt savus sociālās aprūpes un sociālās nodrošināšanas jomas uzdevumus, tostarp, ar veselības aprūpi saistīto ārstēšanas pakalpojumu samaksāšanu fondā apdrošinātajām personām.

33 Minētajai tiesai tomēr ir šaubas, ka no Tiesas judikatūras varētu izrietēt, ka pakalpojumi – pat ja tie ir nepieciešami, lai nodrošinātu sociālās aprūpes un sociālā nodrošinājuma pakalpojumu pareizu sniegšanu, – tomēr netiek uzskatīti par cieši saistītiem ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošinājumu gadījumā, ja tie tiek sniegti nevis tieši aprūpējamajai personai, bet citam nodokļu maksātājam, kam šie pakalpojumi ir nepieciešami, lai tas varētu nodrošināt pats savu no nodokļa atbrīvoto pakalpojumu sniegšanu.

34 Šajā ziņā, pirmām kārtām, lai gan ir taishāba, ka tas izriet no PVN direktīvas 132. panta 1. punkta g) apakšpunktā ietvertās norādes uz veco āužu pansionātu sniegtajiem pakalpojumiem, ka šajā tiesību normā paredzētais atbrīvojums it īpaši attiecas uz atbalsta un aprūpes pakalpojumiem, ko personas, uz kurām attiecas minētās sociālās aprūpes un sociālās nodrošināšanas pasākumi, saņem tieši, ne minētās tiesību normas formulājumā, ne tās mērķā nav norāžu, saskaņā ar kurām no šā atbrīvojuma būtu izslēgti pakalpojumi, kuri – lai arī minētajām personām netiek sniegti tieši – tomēr ir ne mazāk svarīgi, lai tiktu nodrošināta sociālās aprūpes un sociālās nodrošināšanas darbību izpilde. Tā tas var būt tādā pakalpojumu sniegšanas gadījumā kā pamatlietā aplūkotie, kas āauj par šo darbību veikšanu atbildīgajai iestādei noskaidrot, vai ieinteresētajām personām ir tiesības saņemt sociālās aprūpes un sociālās apdrošināšanas pakalpojumus un atbilstoši pieņemt lēmumus šajā ziņā.

35 No vienas puses, ņemot vērā PVN direktīvas 132. panta 1. punkta g) apakšpunkta formulējumu, šajā tiesību normā nav paredzēts neviens nosacījums attiecībā uz darījumu saņēmēju, kas atbrīvots no nodokļa, toties tajā tiek piešķirta nozīme šo darījumu būtiskajam raksturam, kā arī tādā uzņēmēja statusam, kurš sniedz pakalpojumus vai piegādā attiecīgās preces (šajā nozīmā skat. spriedumu, 2016. gada 21. janvāris, *Les Jardins de Jouvence*, C-335/14, EU:C:2016:36, 46. punkts).

36 No otras puses, kā to ir uzsvērusi Vācijas valdība, pamatlietā aplūkoto atbrīvojuma no nodokļa mērķis, proti, samazināt minētajā tiesību normā paredzēto darījumu izmaksas, apstiprina interpretāciju, saskaņā ar kuru tādā pakalpojumu sniegšanas atbrīvojums no PVN, kādi tiek aplūkoti pamatlietā, nav atkarīgs no tā, kam tie tiek sniegti, jo šie pakalpojumi ir būtiski svarīgi posms sociālās aprūpes un sociālās nodrošināšanas pasākumu veikšanā, un šo pakalpojumu aplikšana ar PVN noteikti paaugstinātu minēto darījumu izmaksas.

37 Līdz ar to, lai tādā pakalpojumu sniegšana, kas saistīta ar atzinumu par veselības aprūpes nepieciešamību sagatavošanu, tiktu uzskatīta par cieši saistītu ar sociālo aprūpi un sociālo

nodrošināšanu, nav nepieciešams, lai šie pakalpojumi tiktu sniegti tieši aprūpējamām personām (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2007. gada 14. jūnijs, *Horizon College*, C-434/05, EU:C:2007:343, 31. un 32. punkts).

38 Otrām kārtām, šajā kontekstā nav nozīmes apstāklim, ka attiecīgos pakalpojumus atbildētāja pamatlietā ir sniegusi kā apakšuzņēmēja citam nodokļu maksātājam, šajā gadījumā MDK, kuram šie pakalpojumi ir nepieciešami, lai tas varētu nodrošināt pats savus no nodokļa atbrīvotos pakalpojumus, ko MDK sniedz attiecīgajam veselības aprūpes apdrošināšanas fondam.

39 Šajā ziņā, lai gan Tiesa 2015. gada 12. marta sprieduma “*go fair*” *Zeitarbeit* (C-594/13, EU:C:2015:164) 28. punktā attiecībā uz PVN direktīvas 132. panta 1. punkta g) apakšpunkta paredzēto atbrīvojumu no nodokļa ir uzskatījis, ka tādū pakalpojumu sniegšana, kas saistīti ar cita nodokļu maksātāja nodrošināšanu ar darbiniekiem, pati par sevi nav uzskatāma par vispārīgas nozīmes pakalpojumu sniegšanu sociālās labklājības nozarē, no tās neizriet, ka atšķirīgu pakalpojumu sniegšana – proti, pakalpojumu, kas saistīti ar atzinumu par veselības aprūpes nepieciešamību sagatavošanu, un kuri paši par sevi ir būtiski svarīgi, lai attiecīgais veselības aprūpes apdrošināšanas fonds varētu pilnībā realizēt savus sociālās rakstura uzdevumus, – nav uzskatāma par cieši saistītu ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošināšanu tādēļ vien, ka šos pakalpojumus MDK ir sniedzis apakšuzņēmējs.

40 Turklāt ir jāatzīst, ka Padomes sestās direktīvas 77/388/EEK (1977. gada 17. maijs) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopējā pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV 1977, L 145, 1. lpp.), 13A panta 1. punkta c) apakšpunkta kontekstā (kura formulējums bez būtiskiem grozījumiem ir ticis pārņemts PVN direktīvas 132. panta 1. punkta c) apakšpunktā) 2003. gada 20. novembra sprieduma *Unterpertinger* (C-212/01, EU:C:2003:625) 43. punktā Tiesa uzskatīja, ka pakalpojums, ar kuru tiek sniegts medicīniskās ekspertīzes atzinums un kura mērķis ir atbildēt uz ekspertīzes pieprasījumu uzdotajiem jautājumiem, bet kurš tiek sniegts, lai dotu iespēju kādai trešajai personai pieņemt lēmumus ar juridisku spēku attiecībā uz attiecīgo personu vai citām personām, netiek atbrīvots no PVN kā “veselības aprūpes pakalpojuma sniegšana personai”, jo šāda pakalpojuma pamatmērķis ir nevis aizsargāt, tostarp uzturēt vai atjaunot, veselības stāvokli, veicot ar PVN atbrīvoto darījumu personai, uz kuru šīs ekspertīzes attiecas, bet izpildīt tiesību aktā vai līgumā paredzētu nosacījumu saistībā ar lēmuma par invaliditātes pensijas piešķiršanu pieņemšanas procesu.

41 Tomēr, kā ir norādījis Eiropas Komisija, no tās neizriet, ka tādū atzinumu par veselības aprūpes nepieciešamību sagatavošana, kādi ir aplūkoti pamatlietā, nebūtu būtiski svarīga un cieši saistīta ar attiecīgajam [veselības aprūpes apdrošināšanas] fondam uzticēto sociālās aprūpes un sociālās nodrošināšanas darbību izpildi.

42 Otrkārt, attiecībā uz nosacījumu, saskaņā ar kuru, lai pakalpojumu sniegšana tiktu atbrīvota no nodokļa, pakalpojumu sniedzējiem ir jābūt publisko tiesību subjektiem vai citām struktūrām, kuras attiecīgā dalībvalsts ir atzinusi par sociālās labklājības struktūrām, no Tiesas rīcībā esošajiem lietās materiāliem izriet, ka atbildētāja pamatlietā neietilpst publisko tiesību subjekta jēdziens, tādējādi viņa var saņemt attiecīgo atbrīvojumu tikai tad, ja tās ietilpst jēdzienā “citas struktūras, kuras attiecīgā dalībvalsts ir atzinusi par sociālās labklājības struktūrām” PVN direktīvas 132. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

43 Vispirms ir jāatgādina, ka PVN direktīvas 132. panta 1. punkta g) apakšpunktā nav precizēti nosacījumi un jāpaši noteikumi, saskaņā ar kuriem par sociālās labklājības struktūrām tiktu atzītas organizācijas, kas nav publisko tiesību subjekti. Tādējādi principā katras dalībvalsts tiesībās ir jāparedz noteikumi, saskaņā ar kuriem šādu organizāciju var tikt atzītas šāds

raksturs, jo šaj? zi?? dal?bvalst?m ir r?c?bas br?v?ba (šaj? zi?? skat. spriedumu, 2016. gada 21. janv?ris, *Les Jardins de Jouvence*, C?335/14, EU:C:2016:36, 32. un 34. punkts).

44 Šaj? zi?? no Tiesas judikat?ras izriet, ka, lai noteiktu, vai strukt?rai, kas nav publisko ties?bu subjekts, piem?t labkl?j?bas raksturs, valsts iest?d?m saska?? ar Savien?bas ties?b?m un valsts tiesu uzraudz?b? ir j??em v?r? vair?ki apst?k?i. Š?di apst?k?i var b?t specifisku valsts vai re?ion?lu, normat?vu vai administrat?vu, ar nodok?iem vai ar soci?lo nodrošin?jumu saist?tu noteikumu esam?ba, attiec?g? nodok?u maks?t?ja darb?b?m piem?tošais visp?r?jo interešu raksturs, apst?klis, ka citiem nodok?u maks?t?jiem, kas veic t?das pašas darb?bas, jau ir atz?ts l?dz?gs raksturs, k? ar? tas, ka lielu da?u attiec?go pakalpojumu izmaksu, iesp?jams, sedz vesel?bas apr?pes apdrošin?šanas fondi vai citas soci?l? nodrošin?juma iest?des, tostarp, gad?jumi, kad priv?tajiem saimniecisk?s darb?bas veic?jiem ir l?gumtiesiskas attiec?bas ar š?dam strukt?r?m (šaj? noz?m? skat. spriedumus, 2002. gada 10. septembris, *K?gler*, C?141/00, EU:C:2002:473, 58. punkts, un 2016. gada 21. janv?ris, *Les Jardins de Jouvence*, C?335/14, EU:C:2016:36, 35. punkts).

45 Tikai tad, ja dal?bvalsts nav iev?rojusi savas r?c?bas br?v?bas robežas, nodok?a maks?t?js var atsaukties uz PVN direkt?vas 132. panta 1. punkta g) apakšpunkt? paredz?to atbr?vojumu, lai iebilstu pret valsts tiesisko regul?jumu, kas nav sader?gs ar šo ties?bu normu. Š?d? gad?jum? valsts tiesai, ?emot v?r? visus atbilstošos elementus, ir j?nosaka, vai nodok?a maks?t?js ir organiz?cija, kas atz?ta par soci?l?s labkl?j?bas strukt?ru min?t?s ties?bu normas izpratn? (šaj? zi?? skat. spriedumu, 2012. gada 15. novembris, *Elisacom*, C?174/11, EU:C:2012:716, 28. un 32. punkts).

46 Konkr?taj? gad?jum?, lai gan atbild?t?ja pamatliet? k? apakšuz??m?ja sniedza savus pakalpojumus *MDK*, kurš saska?? ar V?cijas ties?b?m ir atz?ts par soci?l?s labkl?j?bas strukt?ru, atbild?t?ja pamatliet? pati nav tikusi par t?du atz?ta. Saska?? ar paskaidrojumiem, kurus it ?paši ir sniegusi nodok?u administr?cija un V?cijas vald?ba, atbilstoši *USTG* 4. panta 16. punkta k) apakšpunkt? (no 2013. gada 1. j?lija – 1) apakšpunkt?) paredz?tajiem nosac?jumiem neatkar?gie eksperti var tikt atz?ti par soci?l?s labkl?j?bas strukt?r?m, ja tie tieši nosl?dz ar vesel?bas apr?pes apdrošin?šanas fondu l?gumu par min?to pakalpojumu sniegšanu, jo š?da tieša l?guma nosl?gšana ?auj šim fondam pašam p?rliecin?ties par ekspertu profesion?lo atbilst?bu un t?d?j?di garant?t sniegto pakalpojumu kvalit?ti. Tom?r no min?tajiem paskaidrojumiem izriet, ka atbild?t?ja pamatliet? neesot nosl?gusi š?du l?gumu, l?dz ar to saska?? ar V?cijas ties?b?m t? nevarot atsaukties uz š?du atz?šanu.

47 L?dz ar to iesniedz?jtiesa, ?emot v?r? t?s otraj? jaut?jum? nor?d?to inform?ciju, v?las noskaidrot, vai V?cijas Federat?v? Republika ir p?rsniegusi savas r?c?bas br?v?bas robežas, neparedz?dama iesp?ju atz?t neatkar?gu ekspertu, kas atrodas t?d? situ?cij? k? atbild?t?ja pamatliet?, par soci?l?s labkl?j?bas strukt?ru.

48 Šaj? kontekst?, lai gan iesniedz?jtiesai šis jaut?jums ir j?izv?rt?, ?emot v?r? visu atbilstošo inform?ciju, Tiesa v?las sniegt š?dus preciz?jumus.

49 Pirmk?rt, apst?klis, ka neatkar?gu ekspertu iesaist?šan?s vesel?bas apr?pes apdrošin?šanas fonda apdrošin?to personu apr?pes nepieciešam?bas nov?rt?šan? ir paredz?ta š? sprieduma 11. punkt? min?to vadl?niju B 1 sada??, pats par sevi nav pietiekams, lai atz?tu, ka attiec?gajiem ekspertiem piem?t soci?l?s [labkl?j?bas strukt?ras] paz?mes, jo tas, ka past?v ?paši noteikumi attiec?b? uz vi?u sniegtajiem pakalpojumiem, ir tikai viens no elementiem, kas j??em v?r?, lai noteiktu šo soci?lo [labkl?j?bas strukt?ras] paz?mju esam?bu (p?c analo?ijas skat. spriedumu, 2016. gada 21. janv?ris, *Les Jardins de Jouvence*, C?335/14, EU:C:2016:36, 39. punkts). T? tas v?l jo vair?k ir šaj? gad?jum?, jo š?iet, ka no š?m paš?m pamatnost?dn?m izriet, ka iesp?ja pieaicin?t neatkar?gus ekspertus esot tikai “iz??muma k?rt?”, it ?paši, lai risin?tu liela

pieprasījumu skaita problēmu.

50 Turklāt, ja atzīšana par sociālo labklājības struktūru izriet tu tikai no tū vien, ka attiecīgo nodokļa maksātāju ir pilnvarojis cits nodokļu maksātājs, kas jau ir ticis atzīts par sociālo labklājības struktūru, tas galu galā nozīmē, ka šādi struktūrai tiktu atauts izmantot dalībvalstij piešķirto rēķinājamās brīvības un, kā to būtībā ir norādījis Vācijas valdība, tiktu dota iespēja apiet valsts tiesību noteiktos kritērijus šīs atzīšanas piešķiršanai.

51 Otrkārt, lai gan ir jāatzīst, ka viens no elementiem, kas ir jāņem vērā, lai novērtētu, vai attiecīgajam nodokļu maksātājam piemīt sociālo labklājības struktūras statuss, ir fakts, ka attiecīgo pakalpojumu izmaksas lielā mērā sedz tādā sociālā nodrošinājuma iestāde kā veselības aprūpes apdrošināšanas fonds, tomēr šī elementa nozīme ir neliela situācijā, kad fonds šīs izmaksas sedz netieši, kā tas ir šajā gadījumā, ar MDK starpniecību, un izmaksu segšana nav balstīta uz minētā fonda tiešu lēmumu un neizriet no līguma, kas ir noslēgts ar fondu un minēto nodokļa maksātāju par minēto pakalpojumu sniegšanu. Šajā ziņā ar to vien, ka ir bijusi iespēja noslēgt līgumu, bet tā nav tikusi izmantota, nepietiek.

52 Treškārt, no Tiesas rēķinā esošajiem lietās materiāliem neizriet, ka citi privāto tiesību nodokļa maksātāji, kas veic tādās pašas darbības kā atbildētāja pamatlietā, būtu atzīti par sociālo labklājības struktūru apstākļos, kas ir līdzīgi atbildētāja situāciju raksturojošajiem apstākļiem. Līdz ar to šīet, ka atteikums piešķirt šādu atzīšanu šajā gadījumā neapdraud nodokļu neitralitātes principu; tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

53 Tādējādi ar iesniedzējtiesas norādītajiem apstākļiem nevar pierādīt, ka pamatlietā Vācijas Federatīvā Republika būtu pārsniegusi tādās rēķinājamās brīvības robežas, kuras tai ir saistībā ar šo atzīšanu, atbilstoši PVN direktīvas 132. panta 1. punkta g) apakšpunktam.

54 Ēmot vērā visu iepriekš minēto, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāsniedz atbilde, ka PVN direktīvas 132. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka:

– tūdu atzinumu par veselības aprūpes nepieciešamību sagatavošana, kurus veselības aprūpes apdrošināšanas fonda medicīniskā dienesta vietā veic neatkarīgs eksperts un kurus veselības aprūpes apdrošināšanas fonds izmanto, lai noteiktu, kādā apmērā fonda apdrošinātajām personām ir tiesības saņemt aprūpes un sociālo nodrošināšanas pakalpojumus, ir uzskatāma par tūdu pakalpojumu sniegšanu, kas ir cieši saistīti ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošināšanu, ja vien šādu pakalpojumu sniegšana ir būtiski nepieciešama, lai īstenotu šajā jomā ietilpstošās darbības;

– ar šo tiesību normu tiek pieauts, ka šo ekspertu neatzīst par sociālo labklājības struktūru, lai gan, pirmkārt, viņš sniedz pakalpojumus kā apakšuzņēmājs, sagatavodams atzinumus par veselības aprūpes nepieciešamību pēc minētā medicīniskā dienesta, kurš ir atzīts par šādu struktūru, līguma, otrkārt, izmaksas, kas saistītas ar šo atzinumu sagatavošanu, netieši un vienotas likmes veidā sedz attiecīgais veselības aprūpes apdrošināšanas fonds un, treškārt, saskaņā ar valsts tiesību normām minētajam ekspertam ir iespēja nepastarpināti noslēgt līgumu par minēto atzinumu sagatavošanu ar šo fondu, lai tādējādi tas tiktu atzīts [par labklājības struktūru], bet eksperts šādu iespēju nav izmantojis.

Par tiesīsanīs izdevumiem

55 Attiecībā uz pamatlīetas pusēm šī tiesvedība ir stādīja procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesīsanīs izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopājo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 132. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka

– tādā atzinumu par veselības aprūpes nepieciešamību sagatavošana, kurus veselības aprūpes apdrošināšanas fonda medicīniskā dienesta vietā veic neatkarīgs eksperts un kurus veselības aprūpes apdrošināšanas fonds izmanto, lai noteiktu, kādā apmērā fonda apdrošinātajām personām ir tiesības saņemt aprūpes un sociālās nodrošināšanas pakalpojumus, ir uzskatāma par tādā pakalpojumu sniegšanu, kas ir cieši saistīti ar sociālo aprūpi un sociālo nodrošināšanu, ja vien šādu pakalpojumu sniegšana ir būtiski nepieciešama, lai īstenotu šajā jomā ietilpstošas darbības;

– ar šo tiesību normu tiek pieņemts, ka šo ekspertu neatzīst par sociālās labklājības struktūru, lai gan, pirmkārt, viņš sniedz pakalpojumus kā apakšuzņēmēju, sagatavodams atzinumus par veselības aprūpes nepieciešamību pēc minētā medicīniskā dienesta, kurš ir atzīts par šādu struktūru, līguma, otrkārt, izmaksas, kas saistītas ar šo atzinumu sagatavošanu, netieši un vienotas likmes veidā sedz attiecīgais veselības aprūpes apdrošināšanas fonds un, treškārt, saskaņā ar valsts tiesību normām minētajam ekspertam ir iespēja nepastarpināti nosūtīt līgumu par minēto atzinumu sagatavošanu ar šo fondu, lai tādējādi tas tiktu atzīts [par labklājības struktūru], bet eksperts šādu iespēju nav izmantojis.

[Paraksti]

* Tiesvedības valoda – vācu.